

bleve forelagte i det andet Ting den 22de Januar 1897. Omtrent 2 Maaneder efter vare det andet Ting og Regeringen enige om disse Lovforslag saa godt som over hele Linien, og den 27de og den 29de Marts bleve disse Forslag forelagte her i dette høje Ting. Det var glædeligt for os, som ønskede at komme Kommunerne til Hjælp, at se den Imødekommenhed, som vistest fra forskellige Sider, for at naa dette Resultat, og vi troede og haabede paa, at nu skulde denne Sag gaa let gennem Landstinget. Landstinget forblev, som man ved, samlet i over 2 Maaneder efter denne Tid; altsaa i lige saa lang Tid, som det andet Ting havde haft til at behandle disse Lovforslag i Udvalget og forhandle med den daværende Regering derom o. s. v., forblev Landstinget samlet, efter at man den 27de og 29de Marts havde vedtaget Lovforslagene i Folketinget, men som bekendt naaede Lovforslagene ikke at komme til 1ste Behandling her i Salen. — Næste Aar, altsaa i Fjor, bleve begge disse Lovforslag forelagte her i Salen den 6te Oktober; der gik omtrent et Par Maaneder hen, inden de naaede til at blive behandlet i Udvalget. Det første Udvalgs møde blev holdt den 2den December forrige Vinter; saa blev der afholdt en Del Udvalgs møder, men Samlingen gik hen, uden at vi naaede et Resultat; Udvalget endte sit Hverv med at afgive en Beretning til Tinget, den Beretning, jeg nys har omtalt. I denne Beretning siger det ærede Flertal blandt andet, at det maa *fordre* — saaledes lyder Ordet: *fordre*, det bliver ikke udtalt som en Mening eller Ønske, Flertallet fordrer — forskellige Forandringer og Tilføjelser gjorde, forinden det vil kunne gaa med til den foreslaaede Skattereform; og paa Grund af denne *Fordring* have de 11 Udvalgsmedlemmer anset det for rigtigt ikke nu at søge Sagen ændret, saaledes som de kunde ønske det, men ønske at skyde Sagen ud til næste Aar, altsaa i Aar: — Og saa nævner Beretningen en anden Grund til, at Flertallet ikke ønskede Sagen endelig behandlet i Fjor, nemlig de forestaaende Valg; man ønskede at udsætte Lovforslagenes Behandling indtil næste Samlings Begyndelse, altsaa i Aar, da der skulde foretages ny Valg til Folketinget og delvis til Landstinget; man mente, at det var ret naturligt, at man først erfarede Udfaldet af disse Valg; efter at disse Valg vare foretagne, vilde det være ret naturligt at tage Sagen op til Behandling. Og man maa jo sige, at det var i sin gode Orden,

og at det var ønskeligt, at der gaves Befolkningen Løjlighed til at blive nærmere bekendt med disse Forslag, med hele denne Skattereforms Indhold og Rækkevidde, end det hidtil havde kunnet være Tilfældet. Man maa erkende Rigtigheden af denne Betragtning; jeg skal være villig til at erkende, at denne har ikke saa lidt paa sig. Jeg finder, at den Grund for Flertallet til at skyde Sagen ud indtil efter Valgene, at det vil høre Befolkningens Mening om den foreslaaede Skattereform, har ikke saa lidt paa sig, og jeg vilde have sat overordentlig Pris paa, om nu ogsaa det ærede Flertal havde agtet paa de Ønsker, som kom frem igennem disse Valg. Jeg skønner ikke rettere, end at Valgene have givet saa klar Besked med Hensyn til det omhandlede Spørgsmaal, som tænkes kan, og jeg skønner ikke rettere, end at der ret beset egentlig ikke kan være nogen Meningsforskel om denne Ting. Det er jo en bekendt Sag, at Højre som Parti har ikke nogen Sinde, siden vi fik den fri Forfatning, lidt et større Nederlag ved Valgene, end de have lidt ved disse Valg. Og naar jeg skal nævne Grunden til dette Nederlag — som sikkert alle erkende, at Højre har lidt, enten man nu ser paa det paa den ene eller den anden Maade — naar jeg nu skal undersøge, hvad der efter mit Skøn er Grunden til dette store Nederlag, saa siger jeg, og sikkert med Rette, at næst den Estrup'ske Politik er der intet, som i den Grad har svækket Højre ved Valgene, som Landstingets Behandling af disse Skattelove. Jeg erkender nemlig, at den Estrupske Politik i ganske særlig Grad fremfør noget andet har svækket Højre og delvis ødelagt Højre. Jeg erkender vel, at denne Politik formelt har vundet en Sejr den 1ste April 1894; men det var kun formelt, i Realiteten viser det sig, at det var kun en Pyrrhussejr; i Virkeligheden vil det vise sig her som alle Vegne i Livet, at den gamle historiske Sandhed gælder, at Uretten hævner sig altid til syvende og sidst paa den eller dem, som have begaaet Uretten. Men, som sagt, næst den Estrupske Politik er jeg overbevist om, at Landstingets Behandling af disse Skattelove har sin ganske særlige Andel i de for Højre ugunstige Valg til Folketinget og Landstinget i April og September 1898. Jeg kan sige de Herrer, at jeg, som har deltaget i Valgbevægelsen før Valgene, og mine Meningsfæller ikke have haft noget bedre Vaaben end netop denne Landstingets Behandling af Skattelovene. Det er ikke blot hele Venstre, som har mis-